

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

Το πρώτο τεύχος του "Χωρίς Σύνορα" περιέχει κείμενα από Γερμανία, Ιταλία, Τσεχοσλοβακία, Τουρκία και Ε.Π.Α. Τα επανεκδίδουμε μεταφρασμένα γιατί πιστεύουμε ότι η πληροφόρηση γύρω από το διεθνές επαναστατικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

Πιστεύουμε πως η γνώση εμπεριέχει δύναμη γι' αυτό δημοσιοποιούμε ζητήματα συντρόφων και κινημάτων του εξωτερικού.

Η παρούσα μορφή του εντύπου σε περιεχόμενο δεν είναι μόνιμη. Διαλέξαμε το τίτλο "Χωρίς Σύνορα" σε μία εποχή όπου τα σύνορα των κρατών ορθώνονται εκ νέου. Την στιγμή που στην πρώτη Σ. Ένωση, αλλά και στα Βαλκάνια οι λαοί σφάζονται μεταξύ τους για ψεύτικα οράματα. Τη στιγμή που μας προετοιμάζουν ένα μέλλον στα χαρακώματα νοιώθουμε την ανάγκη να φωνάξουμε πως το μέλλον που ονειρευόμαστε είναι αντίθετο με τις επιθυμίες των καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών των πολιτικών και της στρατοκρατίας.

Είναι γεγονός, πως η κάθε εδαφική διεκδίκηση είναι προϊόν συγκρούσεων οικονομικών και μόνο συμφερόντων. Οι μεγαλοαστοί και οι πολυεθνικές "μάχονται" για την εκμετάλλευση των νέων "παρθένων" αγορών και είναι οι μόνοι που έχουν συμφέροντα από τις συγκρούσεις και το αίμα των λαών. Αντίθετα οι λαοί έχουν μόνο να χάσουν από τον πόλεμο των συμφερόντων: νεκροί, φτώχεια, εξαθλίωση και το παραμύθι της πατρίδας που σερβίρεται στα μελλοντικά της θύματα, σερβίρεται ακριβώς από αυτούς που δεν πιστεύουν σ' αυτήν (όλοι οι επιχειρηματίες προτιμούν τις επενδύσεις σε χώρες με φτηνά εργατικά, δηλαδή όχι στην πατρίδα τους). Με την εθνική ομοψυχία εξ' άλλου που επικαλούνται οι παραπάνω οδυρόμενοι για "εξωτερικές απειλές" και "εθνικούς κινδύνους" επιτυγχάνουν με τον καλύτερο τρόπο την ταξική συναίνεση. Αυτοί που διαμαρτύρονται για τα ουσιαστικά προβλήματα του τόπου τους αποκαλούν "εθνοπροδότες".

Ενώ αυτοί διεξάγουν πολέμους για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, εμείς διεξάγουμε ένα πόλεμο ενημέρωσης στη βάση της κοινωνίας. Ζητάμε την αφύπνιση της κοινωνίας απ' την απάθεια. Ζητάμε το τέλος της αποχάβνωσης που προκαλούν με την εθνικιστική υστερία. Ζητάμε την ανάπτυξη ενός κοινωνικού μετώπου και στη Ελλάδα και στα Βαλκάνια και στον υπόλοιπο κόσμο.

Αν δεν θέλουμε τον πόλεμο πρέπει να αντισταθούμε σ' αυτόν όσο είναι καιρός. Εμείς από την μεριά μας παίρνουμε θέση ενάντια στον πόλεμο και καλούμε όσους νιώθουν το ίδιο να εκφράσουν την άποψή τους ανοιχτά, στον χώρο στον οποίο ζούν.

ομάδα HOMO UNIVERSALIS

ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

14/10/1989 Στην Πράγα γίνεται η πρώτη αναρχική πορεία ενάντια στην στρατιωτική θητεία. Αυτό είναι, μετά από 20 χρόνια, η πρώτη δημόσια εμφάνιση Αναρχικών στην Τσεχοσλοβακία.

10/5/1990 Σαν αντίδραση στην δράση φασιστών και skinheads, η CAS¹ οργανώνει συναυλία στην Πράγα ενάντια στο ρατσισμό και στη βία. Η συναυλία, στην οποία παρευρέθηκαν 2000

άνθρωποι, ήταν η πρώτη εκδήλωση που μίλαγε για τους κινδύνους της ανάπτυξης του φασισμού στην CSFR.

17/11/1990 Γίνεται πορεία στην Πράγα από 600-700 Αναρχικούς και κλείνεται ο κεντρικός δρόμος, για να εμποδίσουν τον Bush να περάσει. Με αυτό καθυστέρησε η δημόσια εμφάνισή του για 40 λεπτά. Το ίδιο βράδυ γίνεται πορεία αλληλεγγύης στους καταληψίες της Mainzerstrasse.

14/1/1991 Αναρχικές ομάδες κάνουν πορεία

ενάντια στον πόλεμο του Περσικού κόλπου. 500 άτομα διαμαρτύρονται μπροστά από την Αμερικάνικη και την Ιρακινή πρεσβεία.

14/8/1991 Περίπου 15 skinheads επιτίθενται στα γραφεία της Αναρχικής εφημερίδας A-KONTRA. Απειλούν τα μέλη και σπάνε τα computers της.

14/9/1991 Γίνεται διαμαρτυρία ενάντια στον милитарισμό και τον ρατσισμό. Ακολουθεί πορεία από 1100 άτομα και στην συνέχεια γίνεται συναυλία με Rock και Punk συγκροτήματα. Μία ομάδα από skins προσπαθούν να δημιουργήσουν φασαρία, με αποτέλεσμα να μην καταφέρουν τίποτα.

28/9/1990 Η P.R.A.K.² διαμαρτύρεται μπροστά από τον Ζωολογικό κήπο της Πράγας για τα δικαιώματα των ζώων.

24/11/1991 Οι ρατσιστικές επιθέσεις πληθαίνουν. Γίνεται πορεία φασιστών.

10/12/1991 Καταστρέφονται για δεύτερη φορά τα γραφεία της A-KONTRA από φασίστες.

8/2/1992 Οι ομάδες L.A. και CAS οργανώνουν πορεία ενάντια στον "Χορό των εκατομμυριούχων" και πετιούνται χαλασμένα φρούτα στους επισκέπτες (εκατομμυριούχους).

Ακολούθησε ολονύχτια μάχη με τους μπάτσους. Εκτός από 600 αναρχικούς συμμετείχαν δεκάδες άσχετοι, ακόμα και ηλικιωμένοι.

28/3/1992 Γίνεται έξωση της A-KONTRA, η οποία λειτουργεί ακόμη στον ίδιο χώρο αλλά παράνομα.

(Από το Radical, Nr142, Μάρτιος '91)

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΚΕΝΩΣΗ ΤΗΣ MAINZERSTRASSE.

Μετά την εκκένωση της M.STR έπεσε ησυχία γύρω από τα σπίτια. Από τις τότε 120 καταλήψεις μόνο λίγα ακούγονται και εκτός του κινήματος λίγοι ενδιαφέρονται. Η αλληλεγγύη των γειτόνων έπεσε απότομα και γι' αυτό ευθύνονται τα Μ.Μ.Ε. και τα άλλα προβλήματα που έχουν οι άνθρωποι του Αν. Βερολίνου. Μετά την εκκένωση τηρήθηκε αυστηρά η "Γραμμή Βερολίνου" της 24/7/90 και κάθε καινούργια κατάληψη καταστέλεται αμέσως. Έτσι έγινε με την κατάληψη Jadamowitzstr. 2a στις 1/12-/90. Αλλά και στο Δυτικό Βερολίνο εκκενώθηκε το προτελευταίο κατειλημμένο σπίτι χωρίς αντίσταση. 5 μέρες αργότερα οι καταλήψεις έστησαν σκηνές σε μία πλατεία και αργότερα κατέλαβαν την δικαιοδοσία:

" Δώσαμε στην δικαιοδοσία έναν κατάλογο από εγκατελημμένα σπίτια και του ζητήσαμε να

καταλάβουμε ένα από αυτό. Για όλα τα σπίτια βέβαια υπάρχουν συγκεκριμένοι λόγοι που είναι άδεια: σε ένα δεν μπορούν να συνεχίσουν οι εργάτες γιατί πέθανε ο μηχανικός (πριν 2 χρόνια), στο άλλα θα αρχίσουν "αύριο" οι εργασίες (μετά από 4 χρόνια) κλπ, - κλπ. Ως εναλλακτική λύση μας πρότεινε να δηλώσουμε άστεγοι γιατί: "για όλους υπάρχει μία στέγη πάνω από το κεφάλι." (άσυλο για άστεγους)"

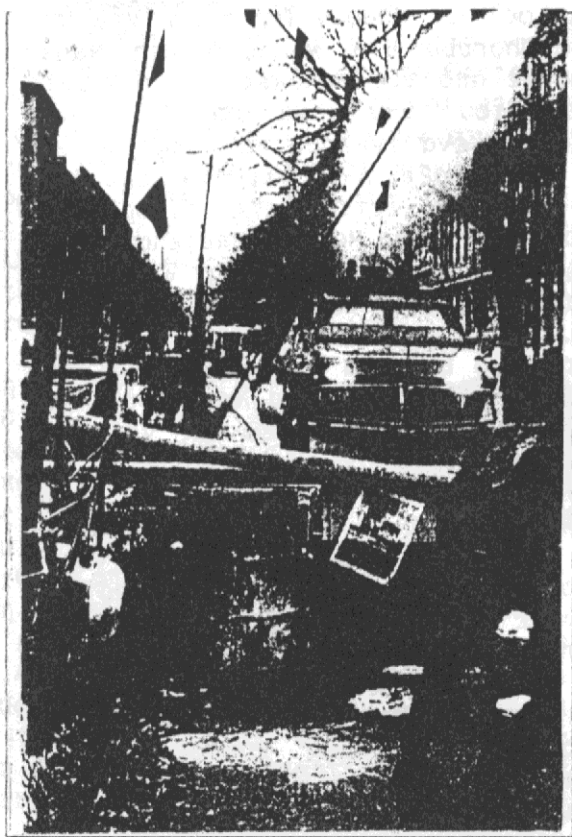
Τα άτομα κατέλαβαν ένα άλλο σπίτι τα Χριστούγεννα αλλά μετά από μερικές ώρες ήρθαν εκατοντάδες μπάτσοι και φύγανε.

Στις 3/1/91 συνεχίστηκε η καταστολή. Αυτή την φορά ήταν τρία σπίτια στο Αν. Βερολίνο. Στην πορεία το βράδυ γίνανε φασαρίες ύστερα από provocatcia των μπάτσων.

Τις επόμενες ημέρες γίνανε διάφορα σπασίματα και καψίματα, όπως το κάψιμο μίας μπουλντόζας και το βάψιμο με σπρέι διάφορων επώνυμων. Επίσης στις 7/1/91 αυτόνομοι κάψανε μία αποθήκη με χαλιά που έκαιγε 5 ώρες και δημιουργήθηκαν 3-4 δις μάρκα ζημιές. Το σύνθημα "1 εκατομύριο για κάθε εκκενωμένο σπίτι" πραγματοποιήθηκε αυτή την φορά.

Στις 13/1 έγινε η πρώτη "Κυριακάτικη βόλτα" στο FRIEDRICHSTAIN με συμμετοχή 500 ατόμων και ανακαταλήφθηκαν 2 από τα 31 εκκενωμένα σπίτια. Αμέσως όμως τους βγάλαν οι μπάτσοι. Στο μεταξύ υπάρχει όλο και λιγότερη συμμετοχή. Στις "κυριακάτικες βόλτες" συμμετέχουν μόνο 100-200 άτομα που κάθε φορά πλκώνονται με τους μπάτσους και η αλληλεγγύη

του αριστερού χώρου έφτασε στο μηδέν.

Σ' αυτή την κατάσταση όλο και περισσότεροι καταληψίες αναζητούν διαπραγματεύσεις για τα σπίτια τους. Για πολλούς είναι η τελευταία ελπίδα για να μην τους βγάλουν. Στο μεταξύ πολλά σπίτια είναι κάτω από την πίεση να δείχνουν πρόθυμα για διαπραγμάτευση άμα θέλουν να έχουν κάποια ελπίδα να κρατήσουν τα σπίτια. Αυτή η πρόθεση είναι υπέρ των εξουσιαστών, γιατί έτσι οι καταληψίες αποτραβιούνται από τα πρώτα τους αιτήματα. Μερικοί το βλέπουν απ' αυτή την πλευρά: "Καλύτερα σήμερα ένα άσχημο συμβόλαιο αλλά αύριο μία βάση για συνέχεια και πολιτική δουλειά, παρά αύριο στο δρόμο και τίποτα στο χέρι". Σωστό ή λάθος, αυτός είναι πάντως ο λόγος που έχει δημιουργήσει την διάσπαση του κινήματος.

Από πίσω βέβαια χάρωνταν η γερουσία και η στεγαστική εταιρία WBG, γιατί το να εκκενώσεις 120 σπίτια δεν είναι εύκολο πράγμα όταν όλοι είναι ενωμένοι. Η SPD ήξερε το ρίσκο από το 1989 και έπρεπε να δώσει την άδεια στην CDU.

Στις 11/1/1991 υπογράφηκαν στο Preußenberg τα συμβόλαια. Έτσι οι καταληψίες από 49 σπίτια μένουν με ενοίκιο και τους "επέτρεψαν" να φτιάξουν τα σπίτια τους.

Η από το κράτος πληρωμένη "αυτοοργάνωση", χρησιμοποιήθηκε με επιτυχία σαν

σχέδιο ενσωμάτωσης ενάντια στο κίνημα και στις αρχές του 1980. Τότε οι καταληψίες δεν είχαν για τίποτα καιρό, εκτός απ' το να χτίζουν, να σχεδιάζουν, να υπολογίζουν τα χρήματα και να συζητούν υπεύθυνα. Με τον καιρό άλλαξε η πολιτική τους ευαισθησία, όταν δεν ήταν κι' όλες από την αρχή μηδενική.

Στο ανατολικό Βερολίνο τα νοίκια όλο και πάνε στα ύψη και όταν λέγεται πως δεν υπάρχει κίνημα καταλήψεων και δεν θα υπάρξει ποτέ με 112 κατηχημένα ή πρώην κατηχημένα σπίτια, τότε ρωτάω πως υπάρχει και πιο θα είναι αυτό;

(RADIKAL, Nr 142, Μάρτιος '91)

ΝΕΟΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Οι νεοφασίστες στην Ιταλία οργανώνονται σε όλη την χώρα με καινούριο όνομα, αλλά με παλιούς "αρχηγούς" που είναι οι Stefano Chiare, Paolo Signorelli, Franco Freda και Sando Saccucci. Αυτοί οι 4 άνδρες έχουν περίπου την ίδια ιστορία, όλοι αγήκουν στον δεξιό πολιτικό χώρο, έχουν διάφορες δίκες, δεν καταδικάστηκαν για καμμία ("είχαμε καλούς δικηγόρους" έλεγε ένας από αυτούς) και έχουν έντονη πολιτική δράση.

mach mit...

Ο Franco Freda δικάστηκε για μία βόμβα που έβαλε στην Piazza Fontana (η αστυνομία ήθελε να φορτώσει την επίθεση σ' έναν αναρχικό, τον Pinelli) αφέθηκε ελεύθερος και είναι τώρα αρχηγός της "Fronte Nazionale" που έχει δραστηριότητες στο Lombardo, Vento και Kalarbien. Σε συνεν-
τεύξεις παραδέχεται

ανοιχτά πως το "Εθνικό Μέτωπο" είναι ρατσιστές! "Ρατσισμός είναι να είσαι πιστός στις ρίζες σου και να μη δέχεσαι και άλλες ρίζες"!!!

Άλλος ένας φασίστας, ο Paolo Signorelli κάνει προπαγάνδα για την τρομοκρατία των δεξιών στα περασμένα χρόνια της δεκαετίας του '70 που έπεξε κι' αυτός τον ρόλο του. Ένα μεγάλο μέρος της καινούριας βίας την ευθύνεται η "DISOCCUPATI ITALIANI NAZIONALISTI" (Εθνικιστές άνεργοι). Αυτές οι ομάδες πήραν και την ευθύνη για μία εμπρη

στική απίθεση ενάντια στο Κέντρο Κοινωνικής Πρόνοιας "CORTO CIRCUITO" όπου πέθανε ένας νέος.

Μία παρόμοια ομάδα είναι η "GRUPPO MOVIMENTO POLITICO", ένα κίνημα που μαζεύει γύρω της skinheads και hooligans. Αυτές οι ομάδες τρομοκρατούν πρόσφυγες και εναλλακτικούς χώρους. Τα μέλη τους δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για την πολιτική ή για ιστορικούς αρχηγούς, αλλά χρησιμοποιούνται από παλιούς φασίστες για εφόδους στην εθνική τους επανάσταση.

Έτσι οι ομάδες δεν ενώθηκαν ακόμα και μερικές φορές βρίσκονται πολέμιοι. Αν όμως βρεθεί ένας ικανός "Αρχηγός", υπάρχει η περίπτωση της ένωσης.

(AVVERIMENTI Nr 47 ΔΕΚ. 1991)

Ο DHORUBA BIN WAHAD ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΕΠΑΝΑΦΥΛΑΚΙΣΗ!

Ο εισαγγελέας του Μανχάταν Robert Morgenthau, δεν σταματά τις προσπάθειές του για να ξαναφυλακίσει τον προηγούμενο ηγέτη

του Κόμματος των Μαύρων Πάνθηρων για την αυτοάμυνα, Dhoruba Bin Wahad. Ο Bin Wahad ελευθερώθηκε από τις φυλακές της Ν. Υόρκης τον Μάρτιο του 1990 μετά από 19 χρόνια φυλάκισης για ένα έγκλημα, που όπως φαίνεται, ποτέ δεν έπραξε. Αλλά στις 19 Δεκεμβρίου του 1991 το εφετείο της Ν. Υόρκης, με αίτηση του εισαγγελέα Morgenthau, επαναφέρει την κατηγορία του Dhoruba Bin Wahad και στρώνει τον δρόμο για την πιθανή επαναφυλάκισή του.

Παρότι ο Dhoruba ακόμα διώκεται από τον εισαγγελέα R. Morgenthau λόγω, προφανώς, των προοδευτικών του πιστεύω και γιατί το λευκό Αμερικάνικο εμπορικό κατεστημένο δεν ήταν ποτέ αφοσιωμένο σε ισχυρά, πολιτικά αγωνιστικά, πνευματικά ανεξάρτητα Αφροαμερικάνικα άτομα, η γλώσσα των γιάπιδων νομικών-τεχνοκρατών χρησιμοποιείται από το σύστημα ώστε να δημιουργήσει νομικό πρόσχημα για την πιθανή φυλάκιση του Dhoruba.

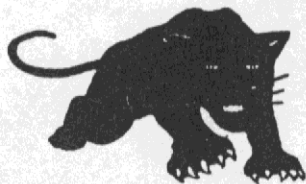
Οι υποστηρικτές του ζητούν να διαδοθεί μία αίτηση που θα απαιτεί να παραμείνει ελεύθερος και ο κόσμος προτρέπει να γράψει γράμματα στο γραφείο του R. Morgenthau στην διεύθυνση: Manhattan District Attorney, One Hogan Place, N. York, N. York 10007, εκφράζοντας την συμπαράστασή τους στον Dhoruba ώστε να είναι έξω με εγγύηση του ίδιου εν αναμονή για την απόφαση της αποδεικτικής ακρόασης που αποφασίστηκε από το Εφετείο στις 19/12/91.

Κατά την διάρκεια της φυλάκισής του παντρεύτηκε την ακτιβίστρια ενάντια στο απαρχαίνι Tanaquil Jones η οποία είχε προκύψει σαν η χαρισματική ομιλήτρια του "Συνασπισμού της Κολούμπια για μία ελεύθερη Νότια Αφρική" κατά την διάρκεια του αποκλεισμού του Πανεπιστημίου Hamilton Hall την Άνοιξη του 1985 όπου ζητούσαν να μπούκοταριστούν προϊόντα από Αμερικάνικες εταιρίες που είχαν δραστηριότητες στην Ν. Αφρική. Η Jones αργότερα διοργάνωσε στα μέσα του Δεκεμβρίου του 1986 αντιρατσιστική πορεία στο Haward Beach Queens, μετά από επίθεση όχλου λευκών ρατσιστών εναντίων του Michael Griffith, με συνέπεια τον θάνατό του. Επίσης η Jones οδήγησε πορεία σπουδαστών ενάντια στο Πανεπιστήμιο Columbia για την αποτυχία του να τιμωρήσει λευκούς μαθητές οι οποίοι μπλέχτηκαν σε ρατσιστική επίθεση το 1987 εναντίων Αφροαμερικάνων μαθητών στην Πανεπιστημιούπολη του Columbia, πριν ασχοληθεί με την έμπρακτη συμπαράσταση σε φυλακισμένους με το Center of Constitutional Rights.³

Σε γράμμα προς τους υποστηρικτές, η

Jones αναφέρετε σε άρθρο των N.York Times στις 20/12/91 στο οποίο μιλώντας για την επαναφορά της κατηγορίας από το Εφετείο του Dhoruba, γράφει ότι απέτυχε να αποδείξει ότι οι κατηγορίες που βαρύνουν τον Dhoruba κατασκευάστηκαν από το Αστυνομικό τμήμα της Ν.Υόρκης και το F.B.I. κατά την διάρκεια του Counterintelligence Program (COINTELPRO), συκοφαντώντας έτσι το Black Panthers Party (του οποίου ηγέτης ήταν ο Dhoruba).

Μετά την αποφυλάκισή του τον Μάρτιο του 1990, ο Dhoruba έχει μιλήσει στην τηλεόραση, σε πολιτικές συγκεντρώσεις, σε εστίες Πανεπιστημίων⁴ για το πως διώχθηκε από την κυβέρνηση και εξ ονόματος των Αμερικάνων πολιτικών κρατουμένων που παραμένουν φυλακισμένοι. Αν τελικά το Αμερικάνικο κατεστημένο καταφέρει και φυλακίσει τον D.B.Wahad μέσα στο 1992, θα έχει έτσι πετύχει μία πολιτική νίκη ενάντια στα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα μέσα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Άρθρο του B.Feldman στο Shadow #21.

ΤΟ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΝΕΑ Υ-ΟΡΚΗ.

Κάθε τέσσερα χρόνια τα δύο μεγάλα κόμματα κάνουν τα συνέδριά τους σε πόλεις όπου πιστεύουν ότι επικρατούν. Το 1968 οι Δημοκρατικοί έκαναν το συνέδριό τους στο Σικάγο όπου κυριαρχούσαν επί μία εικοσαετία στο πρόσωπο του Ρίτσαρντ Ντάλεϋ. Το καλοκαίρι του 1992 οι Δημοκρατικοί έρχονται στην Νέα Υόρκη.

Το κοινό μεταξύ των Δημοκρατικών του 1968 και του 1992 είναι ότι έχουν να αντιμετωπίσουν ένα Βιετνάμ. Το Βιετνάμ του '68 ήταν στην Νοτιοανατολική Ασία. Το '92 βρίσκεται στην Νέα Υόρκη. Το στεγαστικό πρόβλημα της Ν.Υ. είναι ο πόλεμος του Βιετνάμ για το '92. Όπως τότε έτσι και τώρα το πρόβλημα το δημιούργησαν οι Δημοκρατικοί. Φυσικά στέκονται αλληλέγγυοι στο ζήτημα. Θέλουν να πιστέψει ο κόσμος ότι οι Ρεπουμπλικάνοι δημιούργησαν την στεγαστική κρίση και ότι όταν γυρίσουν οι Δημοκρατικοί στην εξουσία το πρόβλημα θα λυθεί και άπειρα σπίτια θα κτιστούν για όλους, όπως παλιά.

Η Ν.Υ. είναι η ζωντανή απόδειξη πως οι Δημοκρατικοί του '92 δεν είναι το κόμμα που

θα στεγάσει τον κόσμο, όπως το '68 δεν ήταν το κόμμα της ειρήνης. Οι Δημοκρατικοί είναι αυτοί που άφησαν χιλιάδες κτίρια να σαπίσουν κάτω από τον έλεγχο της πόλης. Αφού πήραν τον έλεγχο χιλιάδων κτιρίων δεν τα χρησιμοποίησαν ποτέ, περιμένοντας τον κατάλληλο κτηματομεσίτη που θα επένδυε πάνω τους.

Στην διάρκεια της έκρηξης των γιάππων την δεκαετία του '80 η πόλη είχε πλεόνασμα χρημάτων. Τα διοικητικά όργανα είχαν άφθονα χρήματα τα οποία όμως δεν χρησιμοποιήθηκαν για στεγαστικά ζητήματα. Συνέχισαν να σπεκουλάρουν σε σχέση με τα άδεια κτίρια πουλώντας κάποια από αυτά σε ανάδοχους και διευκόλυναν φορολογικά τους ιδιοκτήτες που επανόρθωναν τα διαμερίσματα που μόνο πλούσιοι μπορούσαν να πληρώσουν. Εν τω μεταξύ οι άστεγοι πληθύναν και οι δημοτικές αρχές με τα χρήματα που είχαν πλήρωναν την αστυνομία για να κρατάει τον κόσμο έξω από τα χιλιάδες άδεια σπίτια.

Τώρα η Ν.Υ. έχει χρεωκοπήσει. Η οικονομική έκρηξη στ' ακίνητα πέρασε. Τα άδεια κτίρια είναι ακόμα παρατημένα, ενώ οι άστεγοι πληθαίνουν καθημερινά. Η κατάσταση είναι χειρότερη απ' ότι ήταν το '80. Οι ιδιοκτήτες ατιμωριτή κρατάνε τα νοίκια ψηλά ακόμα και σ' αυτή την περίοδο της νέας οικονομικής κρίσης. Εκατομμύρια τετραγωνικά γραφείων, πολυτελών κατοικιών, νέων και ανακαινισμένων χώρων παραμένουν ακατοίκητα, επειδή οι ιδιοκτήτες θεωρούν περισσότερο επικερδές να τα κρατούν κλειστά, παρά να πέσουν οι τιμές. Γι' άλλη μία φορά η ελεύθερη αγορά πράττει ορθά. Οι περισσότερες βιοτεχνίες έχουν μετακομίσει εκτός πόλης λόγω των υψηλών ενοικίων της δεκαετίας του '80. Δεν θα γυρίσουν ποτέ και οι εργαζόμενοι που κάποτε δούλευαν σ' αυτές μια για πάντα θα ζουν στο όριο της φτώχειας.

Το καλοκαίρι του '92 δεκάδες χιλιάδες θα παρευρεθούν στο συνέδριο των Δημοκρατικών για να συζητήσουν μαζί τους. Πολλοί από αυτούς θεωρούν το Δημοκρατικό κόμμα φωνή τους και θα θέσουν ζητήματα στο συνέδριο. Οι δημοκρατικές θέσεις είναι ξεκάθαρες για όσους έχουν βιώσει την πραγματικότητα. Οι

Δημοκρατικοί θέλουν να διώξουν τους φτωχούς αυτής της πόλης απ' τα πάρκα και τις ακίνητες ιδιοκτησίες. Θέλουν να τους διώξουν ακόμα και από τον υπόγειο που βρίσκουν καταφύγιο τις κρύες νύχτες. Θέλουν τους φτωχούς όμορφα πακεταρισμένους στις φυλακές και σε βρωμερά καταφύγια όπου θα πεθαίνουν από φυματίωση, αδειάζοντάς τους τη γωνιά. Θέλουν να επαναφέρουν τους νόμους περί αληθείας, ώστε να μην υπάρχει μέρος να πας, ώστε να απαγορεύεται ακόμα και το να περπατάς στους δρόμους.

Το Δημοκρατικό κόμμα είναι το κόμμα των μεγαλοιδιοκτητών. Αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα των μεγαλοκτηματομεσιτών και φροντίζει για το καλό τους. Όταν οι Δημοκρατικοί θα έρθουν στην πόλη πρέπει να βγούμε στους δρόμους και να τους στείλουμε στο διάολο. Κατάστρεψαν την πόλη και δεν πρέπει να νοιώθουν επιθυμητοί. Οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν χωρίς πουτάνες με γραβάτες που παζαρεύουν ψήφους με αντάλλαγμα ελεημοσύνη.

Οι άνθρωποι μπορούν να καταλάβουν τα εγκαταλειμμένα κτίρια μόνοι τους. Δεν χρειάζονται κανένα ηλίθιο να τους ελεήσει. Δεν χρειάζεται να κάνουμε πορεία για τους Δημοκρατικούς γαιδάρους ζητώντας οτιδήποτε-ας πάνε απλώς στο διάολο κι'ας μας αφήσουν ήσυχους.

KAMIA KYBERNHSH DEN AΞIΖEI OΣO KAMIA KYBERNHSH

Άρθρο του A. Kronstadt από το SHADOW
#21.

R.A.F.-ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ.

Υπάρχουν χιλιάδες πράγματα που χρειάζονται λύση και αν δεν ασχοληθεί κάποιος να τα λύσει θα οδηγήσουν την ανθρωπότητα στην καταστροφή. Όλα δημιουργήθηκαν από το καπιταλιστικό καθεστώς, που μετράει μόνο το κέρδος και την δύναμη κάνοντας τον άνθρωπο και την φύση να βρίσκονται στην υποταγή του.

Εμείς η R.A.F., αρχίσαμε από το '89 να σκεφτόμαστε σοβαρά, πως για μας και τις άλλες ομάδες της Γερμανίας που αντιστέκονται δεν μπορεί να συνεχίσει έτσι. Σκεφτόμαστε πως ο σκοπός είναι να επανακαθοριστούμε με μια πολιτική που θα επιβάλλει νέες αλλαγές στην ζωή του ανθρώπου και που θα

καταστρέφει, μακροπρόθεσμα, τον καθορισμό της εξουσίας στην πραγματικότητα της ζωής. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να κοιτάξουμε την ιστορία μας στην αντίσταση, να σκεφτούμε τα λάθη μας και ποιές σημαντικές εμπειρίες είχαμε εμείς και οι άλλοι και τι σημασία θα έχουν για το μέλλον. Η αφετηρία ήταν:

I. Το γεγονός πως στεκόμαστε όλοι μπροστά σε μία εντελώς καινούρια κατάσταση στη διεθνή σχέση δύναμης, η διάλυση του σοσιαλιστικού κρατικού συστήματος, το τέλος του ψυχρού πολέμου.

Η σκέψη για μία διεθνή μάχη για την απελευθέρωση δεν έπιασε. Οι μάχες για την απελευθέρωση ήταν στο σύνολό τους πολύ αδύναμες για να ξεπεράσουν το επίπεδο του ιμπεριαλισμού στην διεξαγωγή πολέμου.

Η κατάρρευση των σοσιαλιστικών κρατών είχε καταστροφικές συνέπειες για εκατομμύρια ανθρώπους σε διεθνές επίπεδο και τους έριξε όλους στην πάλη για την απελευθέρωση του εαυτού τους. Αυτό έδειξε, για μία ακόμη φορά, πως όλες οι μάχες για την ελευθερία διαμορφώνονται μόνο από το φρόνημα της προσωπικής ιστορίας του λαού, των αυθεντικών συνθηκών και στόχων. Μόνο από αυτό μπορεί να δημιουργηθεί μία καινούρια διεθνής δύναμη. Αυτό το έθεσαν πολλοί σύντροφοι από τον τρίτο κόσμο στις συζητήσεις και βρήκαν αρχές για μια καινούρια πολιτική και την εφάρμωσαν. Το ίδιο θα κάνουμε κι'εμείς εδώ. Αυτό είναι που μας ενώνει μ'αυτούς.

II. Είδαμε οι ίδιοι πως, με τον τρόπο που κάναμε πριν το '89 πολιτική, αντί να γίνουμε δυνατότεροι έγινε το αντίθετο. Δεν δημιουργήσαμε, για διάφορους λόγους, καμία ελκυστικότητα σε άτομα. Αυτή ήταν η προϋπόθεση για συλλογική δράση. Το λάθος μας ήταν που δεν σκεφτήκαμε και τους υπόλοιπους που αντιστέκονταν ή όχι.

Καταλάβαμε πως πρέπει να ψάξουμε για τα άτομα και πως δεν πρέπει εμείς σαν οργάνωση να πάρουμε τις απόφασεις μόνοι μας και να περιμένουμε οι άλλοι οι άλλοι να προσανατολίζονται σε'μάς. Παρ'όλο που το διατυπώσαμε πολλές φορές διαφορετικά, η πραγματικότητα ήταν αυτή. Κεντράραμε την πολιτική μας στις επιθέσεις της στρατηγικής του ιμπεριαλισμού και μας έλειπε το ψάξιμο για άμεσα θετικούς στόχους και πως θα μπορούσε να υπήρχε εναλλακτική κοινωνία εδώ και σήμερα. Οτι κάτι τέτοιο είναι δυνατόν να αρχίσει μας το έδειξαν οι εμπειρίες. Οι σχέσεις που είχαμε με τα άτομα που συνεργαζόμασταν ήταν πρώτ' απ'όλα το πως θα επιτεθούμε μαζί. Κι'έτσι δεν υπήρχε η δυνατότητα για κοινωνική δράση

και συλλογική ζωή. Μόνο έτσι θα μπορούσαμε να είχαμε φτάσει σε μία πολιτική που θα έδειχνε, για πιο πολλούς, ότι η ψύχρα του ιμπεριαλισμού δεν είναι της μοίρας, όπως οι καταστροφές στη φύση, αλλά σταματάει εκεί που οι άνθρωποι εκφράζουν την ανάγκη για μια ζωή που ν' αρχίσει εδώ και τώρα.

Απ' αυτά πήραμε τις συνέπειες και δοκιμάσαμε ένα παράλληλο τρόπο ενός νέου καθορισμού της πρακτικής παρέμβασης. Σκεπτόμαστε πως με τον τρόπο που θα καθορίσουμε την δράση μας και με τον τρόπο που θα μιλήσουμε, θα φτιάξουμε, από την μεριά μας, - μία καινούρια σχέση για μία συζήτηση που αυτή θα έδινε μια συλλογική προοπτική με ποιο πολλούς ανθρώπους και ομάδες.

Το ότι δημοσιεύαμε το αποτέλεσμα των συζητήσεων μόνο με κείμενα ήταν λάθος. Και όλα αυτά είναι μόνο η αρχή. Στο μέλλον θα μιλήσουμε με περισσότερη ακρίβεια για όλα αυτά.

Μετά από δύο χρόνια καταλάβαμε πως έτσι δεν καταφέραμε να ανοιχτούμε γι' αυτά που είναι τόσο σημαντικά: Οι για καιρό αναγκαίες συζητήσεις και συσπειρώσεις διαφόρων ομάδων και ανθρώπων, ξεκινώντας από την καθημερινή ζωή αυτών των ανθρώπων σ' αυτή την κοινωνία, προέκυψε η ανάγκη να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους και να ψάξουν μαζί με άλλους για λύσεις.

Σκεπτόμαστε πως τέτοιες συνδέσεις θα μπορούσαν να είναι βάση για μία δύναμη, που ονομάζουμε αντιδύναμη από κάτω και που σαν τέτοια δεν υπάρχει ακόμα. Όσο δεν υπάρχει δυναμικό και βάσεις για μια τέτοια συλλογική εναλλακτική σύνδεση για την καταστροφή του συστήματος, θα γίνουν όλο και πιο πολλοί

αυτοί που θα πεθάνουν με την βελόνα στο χέρι ή θα σπρώχνονται στην αυτοκτονία κ.λπ. Γιατί είναι γεγονός ότι όλο και πιο πολλά άτομα θα τρέχουν πίσω από τους φασίστες.

Από τις εμπειρίες μας και από τις συζητήσεις με συντρόφους για όλα αυτά τα ερωτήματα είναι σαφές για εμάς πως η οργάνωση δεν μπορεί να είναι στο επίκεντρο της ανέγερσης της πορείας.

Οι θανάσιμες επιθέσεις μας, ενάντια στους λακέδες του κράτους και της οικονομίας, δεν μπορούν να βοηθήσουν στην τωρινή μέθοδο, επειδή θα κλιμακώσουν την όλη κατάσταση, ότι υπάρχει για αρχή και όσους ψάχνονται. **ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ ΝΑ ΠΑΡΑΤΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ, ΠΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΩΣ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΕ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.**

Αυτές οι διαδικασίες των συζητήσεων και η ανέγερση μιας αντιδύναμης συμπεριλαμβάνει και την μάχη της απελευθέρωσης των πολιτικών κρατουμένων. Μετά από 20 χρόνια εξόντωσης και βασανισμού, είναι σωστό να επιβάλλουμε το δικαίωμά τους για ζωή, να πολεμήσουμε για την ελευθερία τους. Τον Ιανουάριο ο υπουργός δικαιοσύνης δήλωσε πως θα αφήσει μερικούς κρατούμενους. Αυτό σημαίνει πως υπάρχουν φατρίες στην κρατική μηχανή που κατάλαβαν πως δεν μπορούν να σπάσουν τις κοινωνικές αντιστάσεις με αστυνομο-στρατιωτικές μεθόδους. Θα εξετάσουμε πόσο σοβαρή είναι η δήλωση του υπουργού, γιατί μέχρι τώρα δεν φάνηκαν και πολλά, το μόνο που έγινε ήταν να αφήσουν την Claudia Wanner Sdofer ελεύθερη λίγους μήνες πριν λήξη η ποινή της. Όλοι οι σύντροφοι, που για λόγους ανηκέστου βλάβης θα έπρεπε να ήταν ελεύθεροι εδώ και καιρό, είναι ακόμα μέσα. - Και η Irmgard Moler μετά από 20 χρόνια είναι ακόμα μέσα. Στις συνθήκες κράτησης μέχρι σήμερα δεν έχει αλλάξει τίποτα. Η Angelika Grober παρ' όλη την αρώστια της απελείται με φυλάκιση. Στην ανακοίνωση για καινούργιες δίκες, εκφράζεται η ψυχρή ανάγκη εκδίκησης του κράτους που σαν στόχο έχει την εξαφάνιση των κρατουμένων πίσω από τα κάγκελα. Αυτό φαίνεται σε μία δήλωση του υπουργού δικαιοσύνης σε εφημερίδα, που έλεγε πως θα άφηναν τον Grunter μόνο άμα υποταχτεί χωρίς αντίσταση στους βασανιστές της φυλακής. "Ανυπόταχτος κρατούμενος" επειδή τάσσεται αλληλέγγυος και έχει επαφές με τους φίλους του. Έτσι καταδιώκουν την απελευθέρωσή του.

Όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση, με το πως, από την μεριά του κράτους, πράγματι

αρχίζει μία άλλη στάση.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΑΝΗΚΕΣΤΟΥ ΒΛΑΒΗΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΣΕΙ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙΡΟ, ΝΑ ΑΦΕΘΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΒΑΛΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥΣ.

Είναι πολύ σημαντικό να αλλάξει στο κοντινό μέλλον κάτι σ'αυτή την κατάσταση. Αυτό θα το δείξουν πολλά πράγματα. Αλλά δεν θα το δείξει μόνο η συμπεριφορά απέναντι στους κρατούμενους που θα δείξει το κράτος, δηλαδή κατά πόσο είναι διατεθειμένο για πολιτικές λύσεις, αλλά το πως θα αντιμετωπίσει άλλες μάχες. Για παράδειγμα αν θα αμφισβητίσουν τα δικαιώματα του ατόμου στην Kafeushusse μετά από χρόνια πάλης.

Μακροπρόθεσμα υπάρχουν κι' άλλα, όπως:

Α. Υπάρχουν μάχες των κρατουμένων ενάντια στα λευκά κελιά και γενικά ενάντια στις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης και δεν είναι δυνατόν να εξοντώνονται έτσι οι πολιτικοί κρατούμενοι. Όλες οι απομονώσεις πρέπει να κλείσουν.

Β. Υπάρχουν μάχες για χώρους ζωής και στέγης για πολιτιστικά κέντρα που σήμερα δεν υπάρχουν.

Γ. Θα δείξει το πόσο θα πιέσουν τους πρώην Ανατολικούς μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα σαν άβουλα υποκείμενα ή θα μπορούν να κατακτήσουν με δικό τους την "εξέλιξη".

Δ. Ένα ακόμα σημαντικό ερώτημα είναι το κατά πόσο ακόμα το κράτος θα υποδαυλίσει τον ρατσισμό ενάντια στους πρόσφυγες και το πόσο θα τους μεταχειριστεί σαν κατώτερους ανθρώπους για να αποφύγει την ευθύνη για την ανεργία, το πρόβλημα στέγης και τις συντάξεις. Επίσης πόσο ακόμα θα στέλνει τέτοιους ανθρώπους πίσω στην αθλιότητα που αυτό συνέχεια αναπαράγει.

Ε. Είναι τώρα και πολύ καιρό πραγματικότητα πως οι μπάτσοι προστατεύουν τους φασίστες, δέρνουν αντιφασίστες και οδηγούν διαδηλωτές στον θάνατο, όπως τον Conny Wismann, πυροβολούν και βασανίζουν πρόσφυγες με ηλεκτροσόκ κλπ.

Φ. Άλλο ερώτημα είναι αν θα προελάσουν ξανά Γερμανοί στρατιώτες ενάντια σε άλλους λαούς και το κατά πόσο ακόμα θα στηρίζουν φασιστικά καθεστώτα με όπλα.

Όλα αυτά θα δείξουν το κατά πόσο μπορεί να απαντήσει ένας πολιτικός χώρος με λύσεις. Από μόνοι τους δεν θα υποχωρήσουν σε κανένα σημείο. Πάντα θα χρειάζεται μία κοινωνική πίεση και πάλη για τις απαιτήσεις μας.

Εμείς κάναμε από την μεριά μας την κατατόπιση, τώρα εξαρτάται από την μεριά του

κράτους πως θα συμπεριφερθεί. Αν συνεχίσουν να καταστρέφουν την πάλη αυτού που έχει πάρει τη ζωή στα χέρια του εξοντώνοντάς τον, δηλαδή συνεχίσουν τον πόλεμο στους αντιστεκόμενους, τότε εμείς δεν θα το ανεχτούμε και θα τερματίσουμε την περίοδο της μη κλιμάκωσης.

Αν όσους παλεύουν για μια ανθρώπινη ζωή δεν τους αφήσουν να ζήσουν, τότε να ξέρουμε πως ούτε τα δικά τους άνθη θα μπορέσουν να ζήσουν, παρ'όλο που δεν είναι στο συμφέρον μας.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΣΑΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΦΡΑΞΙΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ
10/04/1992

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μία από τις μεγαλύτερες πολιτικές δίκες της ιστορίας-η μαζική δίκη ενάντια στην οργάνωση "DEVIRIMCI SOL"-τελείωσε στις 1/11/91. Άρχισε στις 15/3/82, δύο χρόνια μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα, ενάντια σε 500 κατηγορούμενους που είχαν τότε κι'όλας 1.5 χρόνια στην φυλακή. Μετά από μαζικές συλλήψεις συνδέθηκαν και άλλες υποθέσεις με την μεγάλη και έτσι στο τέλος κατηγορούσαν 1243 άνδρες και γυναίκες που από αυτούς 156 βρίσκονταν στις φυλακές.

Οι ποινές διαβάστηκαν από το στρατοδικείο χωρίς την παρουσία του κατηγορούμενου και ούτε οι δικηγόροι δεν τις πληροφορήθηκαν. 42 καταδικάστηκαν σε θάνατο, που αργότερα έγινα ισόβια, 533 καταδικάστηκαν σε ποινές από 3-36 χρόνια. Οι υπόλοιποι αθωώθηκαν αλλά απ'αυτούς οι περισσότεροι βρίσκονταν ήδη 8-10 χρόνια προφυλακισμένοι.

Η δίκη δεν είχε καμία σχέση με τους νόμους και όλες οι καταθέσεις έγιναν κάτω από απάνθρωπα βασανιστήρια. Σύμφωνα με αυτές τις καταθέσεις κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε δράσεις που έγιναν την εποχή που ήδη ήταν φυλακισμένοι. Πολλοί βασανίστηκαν για 30-45 μέρες ενώ άλλοι για 90 μέρες. Επτά από αυτούς πέθαναν.

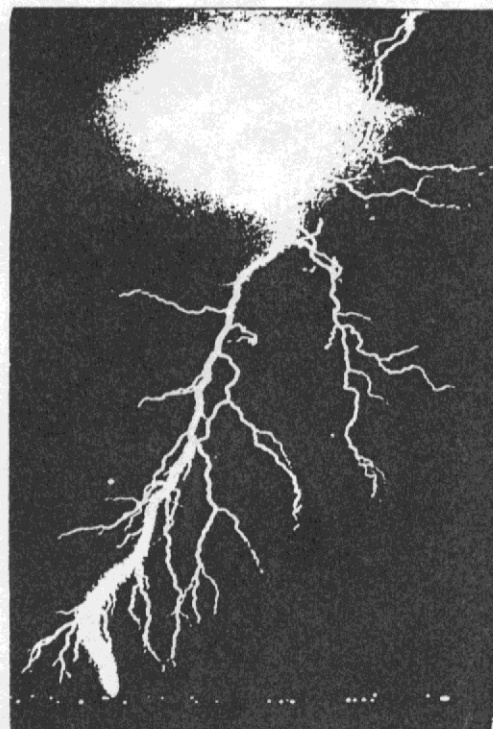
Οι κατηγορούμενοι δεν είχαν δικαίωμα για υπεράσπιση και ούτε να μιλήσουν στην δίκη με την δικαιολογία ότι αρνήθηκαν να φορέσουν τα ρούχα της φυλακής. Στρατιώτες τους χτυπούσαν όταν άνοιγαν το στόμα τους. Επίσης τους πήρανε στυλούς, χαρτιά και βιβλία και δεν είχαν δικαίωμα για αλληλογραφία. 200 από αυτούς ήταν 2 χρόνια σε

ειδική φυλακή εντελώς απομονωμένοι, για 2.5 χρόνια δεν είχαν επαφή με δικηγόρο ή με την οικογένειά τους και δεν τους άφηναν ούτε στο προαύλιο. Συνολικά τους φορτώθηκαν ποινές περί τα 300 χρόνια.

Οι κατηγορούμενοι αντισταθήκανε κάνοντας απεργία πείνας για 40 ημέρες μιλώντας για τα βασανιστήρια και τους όρους κράτησής τους. Από την απεργία του 1984 πέθαναν τέσσερις κρατούμενοι. Μετά από αυτό οι δικαστές δέχτηκαν μερικά από τα αιτήματα των κρατούμενων και έτσι σταμάτησε η απεργία πείνας.

Αυτή η δίκη έδειξε καθαρά τον φασιστικό χαρακτήρα της Τουρκίας και διαψεύδει τον δημοκρατικό λόγο του Οζάλ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΟΥΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

ΠΗΓΕΣ:

Radical NN, Van Ostedestraat 233D
NL-1073
TN Amsterdam

Interim Aneisenaustr 2a
1000 BERLIN 61

Shadow Press P.O. BOX20298, N.YORK,
N.Y. 10009

1. Τσέχικη ομάδα Αναρχικών
2. Αναρχική ομάδα
3. Κέντρο για τα συνταγματικά δικαιώματα.
4. Μίλησε επίσης και στην Ελλάδα, σε εκδήλωση που διοργάνωσε ο Μ. Ράπτης (Πάμπλο) στο Πολυτεχνείο.

